

1. Pri zapisniku 29. odborove skupščine popravlja tiskarsko pogreško prijatelji v pisatelji; potem se ta zapisnik in zapisnik 9. občnega zbora potrdita.

2. Prof. dr. Krek v Gradcu piše, da zavolj mnogih opravil ne sprejme za prihodnja tri leta odborništva. Odbor sklene, naj se piše prof. dr. Kreku, da vrne Matici St. Vrazovo zapuščino in drugo narodno blago, ter da se naprosi prof. Žolgarja, ki je za izvoljenimi odborniki dobil največ glasov, da prevzame odborništvo.

3. Poročilo pregledovalcev društvenih računov se vzame na znanje.

4. Tajnik prof. Tušek poroča potem o Matičnem delovanju od 9. občnega zbora do danes. Kakor je zapisano v poročilu 9. občnega zbora 4. marca t. l., bila je takrat poslednja številka Matičnih udov 2772; danes je pa 2789. — Odbor sprejme vse te med Matičine ude. Med poverjeniki so se dogodile nekatere spremembe, in sicer:

- a) Vrhnik: Ker je Bonner umrl, bil je letos naš poverjenik g. Kotnik, vprihodnje bo gosp. dekan M. Šlibar;
- b) Maribor: dr. Ribič je umrl; prof. Majciger bo vprihodnje poverjenik za vse Mariborske Matičarje;
- c) Gradec: Ker dr. Muršec zavoljo starosti ne more več opravljati dela, smo naprosili g. Mola, duhovna v delavnišnici, da je prevzel poverjenišтво za Gradec;
- d) Gornji grad: Ker se je g. Škoflek na Vransko preselil, nam je zdaj tam poverjenik g. učitelj Preširen;
- e) Cerknica: Mesto pokojnega Janežiča je zdaj poverjenik g. kaplan Končnik;
- f) Črnice: Mesto v Lokavec preselivšega se And. Juha nam je tam zdaj poverjenik g. Šimen Gaberščik, župnik v Ajdovščini;
- g) Trnovo: Mesto g. Mlakarja, ki se je preselil v Mirno peč, bil nam je letos poverjenik g. Legan v Nadjem selu.

Na prošnjo nekega gimnazijalca v Mariboru sklene odbor darovati mu nekatere knjige, katerih imamo preveč, ali tako, da jih bo dobil iz poverjenikovih rok.

Gledé prošnje društva „Vendije“ v Gradcu, naj bi slov. Matica založila „rad Vendije“, izreče odbor, da ne more nič skleniti o tem, dokler nima rokopisa.

(Dalje prihodnjič.)

Politične stvari.

Interpelacije — nič družega!

Stara pesem je že, da je našemu parlamentarizmu ta in unkraj Litave v narodno-gospodarskih in denarnih vprašanjih v obče spodletavalo. Vendar se ta pesem vedno ponavlja in narodom, katerim se pripeti, poka srce.

Ta in unkraj Litave so se godile stvari, ki so daleč krog sebe širile pogubo, in še zdaj preté velike nevarnosti; al ne tu ne tam ni pomoči, celó ne ene pametne misli ne, kako bi se našla kaka pomoč. Vrhunec, do katerega se parlamenti spnejo, so resolucije in interpelacije. Toda te resolucije pa so zopet le bolj ali manj trdne izjave, da se nekaj, in sicer kar najboljše mogoče, storiti mora; al kaj in kako se mora to storiti, tega nobena resolucija še ne omeni ne. Interpelacije so namreč le gola prašanja: ali misli ministerstvo sploh kaj storiti in kaj misli storiti?

Al tudi narodi pošljejo svoje interpelacije in sicer: „Čemu li so nam parlamenti, če za nas ničesar ne storé, če celó ne vedo, kaj bi se moralo storiti, timveč vedno

le prašajo, kaj bo storila vlada, in so potlej površno še s tem, kar res storí, zopet zeló nezadovoljni, a ne da bi tudi le količkaj praktično pokazali, kaj bi se prav za prav storiti imelo, da se stori konec splošnim zadregam?“

Narodi imajo res prav, da se jim zde te interpelacije prazno besedovanje. Narodi so tako pravični, da mislijo, da bi ministri, če bi vedeli prava sredstva pomoči, se nikakor ne mudili poslužiti se jib, da bi se k temu ne dali še le priganjati po opoziciji, da bi jo marveč prehiteli in jej tako orožje vzeli. Narodi so tudi toliko bistroumni, da vedó, da bi interpelanti ne prašali, če bi sami kaj pametnega vedeli, če bi tudi le mislili, da vedó pravo, timveč da bi v tem slučaju sami nastopili pravo pot, da bi dali dobre svete in s tem ne pokazali le, da so sitni parlamentaristi, marveč tudi delajoči, pridni državljani. Narodi spoznajo in obžalujejo že to, da se parlamentarične interpelacije sploh in posebno one, ki se tičejo narodno-gospodarskih stvari, zlorabijo. Interpelanti sami dobro vedó, kaj hasnijo njihove interpelacije, oni dobro vedó, da ministri v takih stvaréh ne dajo odgovorov, s katerimi bi bilo vse zadovoljno, da ne morejo obljubiti čudežev. Interpelanti se vedó prav dobro v enacih sitnih rečéh misliti v položaj ministrov in si na tihem pravijo: „Mi bi tudi ne vedeli družega.“ Toda zarad vnanjega sveta hočejo, da bi se o njih mislilo, da so kaj storili, ker so interpelirali. Prašati je pač zmiraj lože nego odgovarjati. Čim ostrejših besedi zoper ministra je interpelacija, čim bolj se pravno huduje, s čim več ljudoljubnimi frazami je osoljena, tim večí je domišljevaní junaški čin. Pa narodi na to nič več ne drže. Strankarski časniki res s takimi interpelacijami delajo, kakor da bi bile Bog vé kako važne, pravijo, da so pomenljive dogodbe dneva, tedna, morda celó vsega zasedanja poslancev. A sami tega ne verjamejo, dobro vedó, da niso nič vredne, toraj tudi ne morejo ničesar doseči.

Prvi po neposrednjih (direktnih) volitvah nabrani državni zbor Dunajski je storil za zboljšanje narodno-gospodarskih razmer toliko ko nič, čeravno so različni veljavni možje svojim volilcem takrat, ko so se jim ponujali, čudeže obetali. Tarnje brez konca in kraja, graje, a ne pravih oseb, resolucije brez vspeha, neizpeljivi predlogi — družega nič! Pač! saj je parlament pritrdil temu, da so se ustanovile državne založnice ali posojilnice; a o teh ni skoro ničesar slišati, kar nikakor ni ugodno. Dovolil je tudi podporo za boj proti hroščem po Českem gozdu. Pa še več, delil je in delí še kar na kupe dovoljenja (koncesije) za zidanje železnic, katerih bo sicer vsaka sama na sebi koristna, kar je sploh vsaka železnica, a skoro nobena izmed njih se ne bo dolgo, morda celó nikoli splačala. Za večja narodno-gospodarska dela mu ni bilo dosti časa, ker je imel čez glavo opraviti z verskimi postavami. Te postave pa so najvažnejša stvar, najpotrebnejše delo, kajti z njimi se po mnenji liberalcev in tudi naših „svobodomiselnih“ slovenskih (?) poslancev tolažijo žalostni, sitijo lačni, napajajo žejni, oblačijo nagi; sploh bo po teh postavah v Avstriji kmalo vse dobro!

Pa ne, da bi se kdo smejal!

Mnogovrstne novice.

* *Globus ali zemeljna krogla.* Pri Mariboru se je v neki šoli med drugimi učnimi pripomočki tudi „globus“ kupil, ki je natisnjen v Berolinu. Čudno pa je pri tem „globusu“ to, da — ne najdeš „Avstrije“! Po deželah Avstrijskega cesarstva je narisano z debelimi črkami ime: „Deutschland!“ Je mar res novodobna šola vzrejevališče za Nemčijo do Adrije?